

Z. KARVALICS LÁSZLÓ

Januári monológ

Jöhetnétek már, jó kövér mínuszok,
hogy pusztuljon el az összes darázs!

Potyogjanak padlóra dermedten
a tető-lambéria hézagain át!
Húljön ki a fészkek legmélye is
Borítsák kristályá morzsolt
hártyás szárnyak
kínok közt kimúló királynők
jégravatalát.

Ki ne gyűlölné e gyilkos sereget?
Ki ne tekintene megvetéssel rájuk?
Egyfolytában támadják a lakást.
Még jó, hogy nincsen ostromlétrájuk.
Lecsapsz egyet, s máris rögtön három
új ellenség nyomul be a rolettákon.

És az az átkozott, vészjósló dünnögés!
Kiszaladnál a világból tőle,
mert érzed, hogy olyan, mint színpadon a puska:
előbb-utóbb csípés lesz belőle.
Nem kérdés, hogy megszűrnak,
csak az, hogy hol, és mikor.
Bokornyírás és párnarázás közben,
vagy míg óvatlanul kakaót iszol.

Ezeknek édeni tavacska
a bodzaszörp csöppje is a perzsaszőnyegen.
Ott dőfnek meztelen talpadba
alattomosan és győzedelmesen.

Bárcsak eltűnnének innen, mindörökre,
hogyan ne lássam többé rettenetes szorgalmukat,

amellyel a legszebb regények hátuljára
sötétbarna, töpörödött
kis agyagbölcsőket tapasztanak,
akár ezerszer fordulva
a sárlelőhely és a könyvespolc között.

Ha nem ismernélek benneteket,
ti átkozottul csodálatos lények,
a sok kis bölcsőből tán nőne őszre fészek.
Ám én már tudom, mire figyeljek:
a pillanatra, amikor a bosszús dörmögésből
hirtelen cérnahangú cirregés lesz,
mint amikor rezonálni kezd egy hűtő.
Na akkor, átlátszó népség, épp építetek.

S már nincs más dolgom, mint megvárni, hogy
terhetek ledobva
induljatok újabb fordulóra.
Egyszerű a recept:
ablakot becsukni,
könyvet leemelni,
a készülő, szösznyi szülőszobácskát pedig
határozott mozdulattal
kukába söpörni.

Kis folt azért mindig marad
az oldalak élén. A papír vonzza a sarat.
S ha kezembe akad olykor egy-egy megrajzolt darab,
minden eltűnődés közelebb hajt
ahhoz, hogy megértsem végre:

a darazsakkal nincs baj.
Bennem nincs bölcsesség,
és bennem nincsen béke.